

Derde Internationaal Dansfestival te Brussel

Optredens van vreugde in de dans

Het derde Internationaal Dansfestival op de Grote Markt is helaas ten einde. Het geheel bereikte dit jaar een zeer hoog niveau en getuigde van een deugddoend optimisme.

De «Compagnie Anne Dreyfus» schonk ons een optreden dat zal bijblijven door de zuiverheid van haar dans en door de veelzijdigheid van het gezelschap. In het sterk gestructureerde «Voix-Mémoires», op muziek van Patrice Boyer, gaf de groep ons het bewijs van zijn schitterende danstechniek, terwijl we in «L'exil, le temps» (een creatie op muziek van Brahms) genüge waren van fraaie, lyrische dansmomenten. Als soliste wist An Dreyfus zich daarbij als een zeer gevoelige danseres te laten kennen. Met de dartele interpretatie van «Julia Express» (nog een creatie, ditmaal op muziek van Julia Lee, D. Ellington en A. Ammons) uitte het gezelschap zijn speels genot in het dansen.

Bob Folz, afkomstig uit Amerika en verblijvend in Amsterdam, was vanuit de sterkste persoonlijkheid van het festival. Voorafgegaan door de reputatie een agressief choreograaf te zijn, bleek dit geenszins overdreven. Toch vermocht hij bij het afreageren van zijn onderdrukt geweld niet enkel een beroep te doen op hoekigheid en aritmie, doch ook op een discrete vorm van humor, zoals dit in «22nd and 10th» het geval was. Als solodanser deed hij zijn faam alle eer aan in «Behind my shoes» en wist hierin zijn sterk karakter duidelijk te onderstrepen.

TECHNISCH GAAF

In het openingsnummer «Field-day» konden we reeds kennismaken met de technische begaafdheid van het ensemble. Dit werk viel ook sterk op door het aanwenden

van een originele klankband in de vorm van een radiouitzending, waarin dieren het centraal thema vormden. De fraaie kostumes voor dit nummer werden ontworpen door Nelly van de Velde.

«Ask me later» (op muziek van Alain Evans) was een frisse realisatie, waarin korte vrolijke flitsen afwisselden met harde accenten en waarin de Compagnie nogmaals bewees te bestaan uit stuk voor stuk kwaliteitsvolle dansers, bekwaam Folz' agressiviteit voluit te belichamen.

Wellicht lagen onze verwachtingen te hoog voor Mark Dendy and Company: Dendy werd immers door «Dance Magazine» uitgeroepen tot beste jonge Amerikaanse choreograaf van 1983. Hoewel talent stellig in hem aanwezig is, kan men hem nu reeds moeilijk als

een persoonlijkheid beschouwen. Zijn werk vertoont daarvoor te veel stijlversnippering, eigen aan een choreograaf die zichzelf nog zoekt.

Het zou wel de moeite lonen Dendy binnen een drietal jaren weer aan het werk te mogen zien. Hoogtepunt van zijn doortocht te Brussel waren het plastische «Rock» en het statische «Freize». Stak Dendy bovendien als danser ver boven de rest van het gezelschap uit, dan was de ontdekking van de avond toch ongetwijfeld Felicia Norton, gastdanseres van de «Solid State Art Productions», die met drie solo's en vooral met haar oosters geïnspireerde vertolking van «Freize» voor momenten van zuiver dansgenot zorgde.

Op de slotavond werden de duizenden toeschouwers vergast op een optreden van drie solisten van het «Ballet Jazz de Paris»: Mary Leysen, Hubert Helleu des Haubois en Jean-François Colombo. Het werd een vuurwerk van solo's, duo's en trio's die vooral de lenigheid van de vertolkers benadrukte.

DEMONSTRATIE

Het hoogtepunt was echter ontegensprekelijk de creatie van Marco Berriel's «Um Pah Pah...», gedanst door Marco Berriel zelf en door zijn zuster Leda Berriel, — die als onafhankelijke danseres in Spanje werkt — en door een tiental van zijn vrienden, allen net als Marco zelf dansers van het «Ballet van de XXe Eeuw». Hun gekleurd optreden bleef enkel beperkt tot het begin en het slot. Tussenin gaven de Berriels een ware demonstratie: zuiver klassiek, speelse virtuositeit, een tikkeltje mysterie en een onweerstaanbare metamorfose. Uit heel hun optreden straalde het plezier van en voor de dans.

Dit is meteen ook de algemene indruk die men krijgt bij het overlopen van wat er deze zes dagen werd geboden, modern ballet hoeft niet persé een sombere onderton in zich te dragen, het kan evenzeer een choreografisch verantwoorde uiting zijn van levensblijheid. De organisatoren zijn er dit jaar wonderwel in geslaagd dit aan te tonen. Kan men zich voor het duizendkoppig publiek van de Grote Markt een betere propaganda voor het ballet indenken? — Sg

Excerpt from "Optredens van vreugde in de dans" 21/08/1985

Title: The Latest News From August 21, 1985

Third International Dance Festival at Brussels

"Joyful Performances of Dance."

We had great expectations for Mark Dendy and Company— since Dendy

is named the best young American choreographer of 1983 by "Dance Magazine".

Although he is talented, it is difficult to view him as a personality. For that

his work shows too choppy a style, like a choreographer still trying to find

himself. It would be well worth the trouble to see Dendy at work again in

three years time. The high point of his tour through Brussels was the

plastic "Rock" and the static "Freize". Moreover, if Dendy as a dancer

ranks above the rest of the company, then the discovery of the evening

was still without question Felicia Norton, guest dancer of "Solid State

Art Productions", with three solos, and especially with her Eastern

inspired interpretation of "Freize", which gave moments of pure dancing

pleasure.